

Historien om Stadtkammerers Christoph Glockengiesser

i Regensburg og hans slægt.

Von Richard Wiedemann

I året 1535 fik den regerende Stadtkammerers (bykæmner) i Regensburg lavet en bog om våbenskjold, som nu befinder sig i Regensburgs bymuseum. Titlen på bogen, der er udsmykket med rigsørnen og byvåbnet, lyder:

I det herrens år 1535 den 15. juni blev et samlet regerende råds våbenskjold optegnet, som hermed følger. Den bærer yderligere kæmner Christoph Glockengiessers navn og hans devise: Guds vilje kan ingen ændre. Nummereret følger rådsmedlemmernes farvelagte våbenskjold, lavet af Albrecht Altdorfer. Der er tilføjet: Våbenskjold og navne på kæmnernes forfædre og efterkommere, deres mødre og koner og disses mødre.

Dette er sket 120 år senere på foranledning af familiens krønikeskriver Christoph Rosenhardt, kaldet Glockengiesser, der blev født i Nürnberg 1601 og adlet i 1650. Denne krønike af Christoph Rosenhardt er i det væsentligste grundlaget for min forskning.

Den gamle krønike begynder med en legende, som lader Glockengiesserne nedstamme fra den frankiske adelsslægt Rosenauer. Af to brødre, Gotthart og Gottlieb, skal den ene have beholdt familienavnet Rosenauer, mens den anden senere kaldte sig Rosenhardt. Rosenauerfamilien havde et våbenskjold med tre røde og tre sølvfarvede roser på henholdsvis sølvfarvet og rød bund. Rosenhardtfamilien nøjedes med to roser på et tilsvarende våbenskjold.

Fra den legendariske Gottlieb Rosenhardt skal det ældste beviselige medlem af familien, kedel- og klokkestøber Hermann Glockengiesser, kaldet Kessler, fra Nürnberg nedstamme. Han skulle være født i den sidste fjerdedel af det 13. århundrede, blev gift med Agnes Steinauer, og skulle efter krøniken have fået tre sønner. De to ældste hed begge Hermann, hvorimod den yngste hed Johannes og blev kaldt Weissenburger.

Ulman Stromer skriver i "Püchel von meim geslecht usw." „Anno 1390... erberg lewt di ich erkant hab, die bey mein zeiten tod sein..." „Hermann Kessler der alt, Herman sein son, der den spital machet zu Lauff", omtaler altså ikke flere sønner. Den ældste søn Hermann (2.), der sammen med sin kone stiftede Spital zu Lauf ved Pegnitz, skulle være født omkring 1320. 1347 giftede han sig med Elsbeth Hayd og omkring 1390 dør han uden livsarvinger.

Den næstældste søn Hermann (3.) var ligeledes gift med en Elsbeth, af ukendt herkomst, og har også stiftet et hospital i 1375 ved Schwabach. Også dette par skulle være barnløse. Forskellige dokumentariske skrivelser om faderen og de to sønner med samme navn viser ikke nøjagtigt hvilken Hermann det drejer sig om.

1338- 1353 optræder en mester Hermann Kessler mellem bestyrerne i st. Lorenz sogn. Man må formode at det er den gamle Hermann Kessler. Måske er han død i 1352 eller 1353, idet hans søn Hermann (2.) i 1352 fik borgerret i Nürnberg og dermed gik ind i rækkefølgen.

1358 leverer en magister Hermanus Glohengizzer af Nürnberg en klokke til Amberger St. Gerorgskirche.

1368-1390 er en "Herrn" Hermann Kessler på tale, 1375-1386 om en kirketilsynsførende Hermann Glockengiesser. 1373 får St. Georgskirche i Dinkelsbühl en stor stormklokke med indskriften "År 1373 støbte magister Hermanus af Nürnberg..." 1377 viser Nürnbergs Byregnskab at Hermann Kessler har fået 100 floriner for et orgelværk til Vor frues Kapel.

Endelig omtaler Würfel (Diptycha Ecclesiae Laurentianae) uden at nævne sine kilder, en Hermann Kessler, der var præst ved St. Lorenz, og en Cuntz Kessler som stifter af et indtægtsgivende gejstligt embede (Pfründe) til St. Wolfgangsaltar i den samme kirke. Sandsynligvis har alle tre Hermann'r været støbere, altså kobbersmede og muligvis har alle tre også støbt klokker. Jobbetegnelsen, hovedbeskæftigelsen, blev til sidst til familienavnet. Men det er først kommet klart til udtryk i de følgende generationer.

Tanken om, at Hermann (2.) og Hermann (3.) kunne være identiske er nærliggende, men tilsyneladende ikke tilfældet. I Spitalkirche zu Lauf viser en slutsten det våben, som stifteren med signaturen "S. Hermann Kaldariator" førte som segl: Et skråt højre delt skilt med hver to røde roser i sølvfarvet felt og to sølvroser i rødt felt. Hvis den samme mand også havde stiftet Schwabacher Spital, så havde han vel anbragt det samme våben. Men det er ikke tilfældet. En slutsten i Schwabacher Spitalkirche bærer i en cirkel en klokke mejslet med initialerne H.E.G. Dr. Koch tyder vel disse bogstaver rigtigt som Hermann/ Elsbeth/ Glockengiesser.

Familien Kessler/ Glockengiesser har også i de følgende generationer ført en klokke og ikke en rose (som Rosenharderne) i deres våben og segl. Er det muligt, at den ældste søn Hermann (2.) som den eneste brugte det gamle familievåben, mens den yngste efterhånden tillagde sig et nyt? På den anden side er det heller ikke sikkert, at der virkelig har været yngre brødre. Vi får denne oplysning anvist af Glockengiesser familiens familiekrønike, og krønikeskriveren gjorde meget ud af at føre

sin familie tilbage til Rosenhardt gennem "Kessler". Når ønsket er så stort sniger der sig gerne fejltagelser ind.

Hermanns (1.) tredje søn Johannes (1.) kaldet Weissenburger (hvorfor ved man ikke) giftede sig i 1376 med en Maria Gosserstat. Allerede det første år fik ægteparret en søn Peter (1.), som efter 1407 giftede sig med en Margaretha, født Stattböck, som var enke efter Jacob Glockengiesser. Peter (1.) førte fra 1438 et ovalt segl med en klokke, der var flankeret med to stjerner og bogstaverne P.G.

Man kender ikke noget til Jacob Glockengiessers herkomst. Familiekrønikeskriveren skriver en gang at også han skulle være en søn af Herman (1.), men siger så senere at Jacob ikke hørte til familien, og at "Glockengiesser" hos ham ikke er familienavnet, men stillingsbetegnelse.

Johannes (1.) Weissenburger solgte omkring 1400 huset "zur blauen Flasche" i Nürnberg "auf der Füll" til denne Jacob Glockengiesser og ved sin død 1407 ejede Jacob også „Glockengiesserhaus vor dem inneren Frauentor zu Erbrecht“. Han må altså have været en ret formuende og anset mand.

Hans enke bragte hele besiddelsen med ind i ægteskabet med Peter (1.), og dertil også fire børn, to sønner, Ulrich og Johannes (2.) og to døtre, Anna og Elisabeth. Ved et femte barn Peter (2.) taler navnesammenfaldet for, at han er Peters (1.) biologiske søn. Men så må han stamme fra et tidligere ægteskab, for i 1419 blev Peter (2.) Mester, og det kunne ikke lade sig gøre, hvis han kun var 11-12 år. Peter (2.) døde ugift i 1432 og er således ude af billedet. Familiekrønikeskriveren mener at Johannes (2.) er en biologisk søn af Peter (1.) og troede således at have bevist at hans familie nedstammede fra Glockengiesserne kaldet Kessler, i modsætning til dem, der påstod det modsatte i midten af det 17. århundrede. Gumbel har i sin biografi om klokke- og kobberstøber Ulrich Glockengiesser fastslået at krønikeskriveren har taget fejl.

Jacob Glockengiessers sønner, som er stedsønner til Peter (1.) Glockengiesser, har ligesom den afdøde Peter (2.) været i Kessler-familien og har støbt klokker, kanoner og lignende.

Ulrich, der var født 1395, var en vidt bekendt og anset mester. Det står klart, at han allerede i 1420 havde leveret en bøsse til landgreven af Leuchtenberg, at byen Regensburg gav ham en ordre om kanoner i 1430, at han i 1432 arbejdede for biskoppen af Würzburg og at han indtil 1434 havde været meget arbejdsom for kejser Sigismund. Et antal klokker fra hans værksted er i al fald beviselig. Ulrich var gift to gange og havde to børn, Lorenz og Agnes, hvis skæbne ikke kendes. 1449 afviste Nürnberger Rat, trods en anbefaling fra abbed Jacob i klosteret Kastl, en ansøgning om frit lejde til Lorentz Glockengiesser, efter at dette "selicher masse verhandelt, darum uns nicht gepurlich ist im geleit zu geben" (Staatsarchiv Nürnberg, Briefbuch 19 fol. 311 b). Det må her handle om Ulrichs efterladte søn. Ulrich blev 1439 overfaldet ved byen Giengen af en røverisk adelig og så hårdt såret, at han senere døde af sine kvæstelser.

Hans bror "Hans Glockengiesser, søn af Jacob" (Johannes 2.) blev i 1412 mester i støbehåndværket. Han blev født i 1398 og giftede sig med Agnes Scherp eller Scharpf. Konen døde i 1433 og hendes gravsten viste ifølge krønikeskriveren et våbenskjold med en gylden klokke på rød baggrund. Johannes (2.) indgik et ægteskab nr.2 med Ursula Notzheimer. Han døde 1450, 52 år gammel. Han havde 9 børn, to sønner, begge med navnet Conrad og syv døtre. Conrad den yngre kaldte sig senere Gnotzheimer og blev klokkestøber. Hans søn Nicolaus efterfulgte ham i hvervet. 1506 testamenterede Nicolaus og forseglede dermed Glogengiesserfamiliens våbenskjold.

Den ældre bror, Conrad (1.) giftede sig med Catharina Sternecker. 1438 erhvervede han huset "Zum Glockenstuhl". 1477 leverede han tre klokker til Wunsiedel og 1486 testamenterede han til gunst for sine børn, Johannes (Licenciaten und kaiserlichen Rates), Hans (Nürnberger Glockengiesser), Stephan, Peter, Andreas og Elisabeth, der bliver gift Herdegen.

Den ældste søn Johannes havde studeret jura, og blev tjenestemand for kejser Friedrich d.3. Han var gift med Dorothea Huber. Af han tre børn døde den eneste søn Christoph som barn. Johannes døde 1509 ved det kejserlige hof.

Johannes havde lavet et kejserligt våbenbrev til sig selv, sine brødre og sin far Conrad (1.). Det viste følgende våbenskjold: på sort et gyldent spær, derover i begge sider en sekstakket gylden stjerne og under spærret en gylden klokke. Øverst to sorte vinger begge med spær, stjerner og klokke. Hjelmprydelse sort/guld. Christoph Glockengiessers våbenskjold i Regensburger Wappenbuch ser sådan ud.

Efter at kejser Friedrichs våbenbrev var blevet væk, bekræfter kejser Karl d. 5. i 1529 våbnet gennem et nyt brev. Dokumentet nævner: Hans, Niclas, Wolff og Christoph Glockengiesser, to nevøer og to grannevøer til Johannes. Dennes bror Hans (1.) blev ved faderens håndværk. Han giftede sig med Agnes Dirming. Krøniken fortæller, at han solgte en stor klokke i 1493. En klokke fra 1506 i Weissenstadt/Ofr. og fra 1511 i Tirschenreuth (tidligere i St. Klara kirken i Nürnberg) skulle også stamme fra hans værksteder.

1521 testamenterede Hans (1.) til gunst for sin kone og begge sine sønner, Hans, der støbte klokker og Nicolaus, der studerede i Leipzig og Ingolstadt og blev fændrik. Nicolaus døde i 1532 uden efterkommere og blev begravet i Deggendorf.

Hans (2.), der støbte klokker leverede i 1540 "die grosse Hallerin" til Eichstätt domkirke. Også andre klokker fra hans støberi er kendt. Han var gift med Barbara Grätz, der døde i 1540. Det samme år indgik han et andet ægteskab med Ursula, født Ungelter, hans fætter Christoph (1.) Glockengiesser's enke. Han var bykæmner i Regensburg. Ursulas søn Christoph (2.) kom med til Nürnberg og kom i lære hos sin stedfader.

Andreas, Conrads (1.) yngste søn og bror til Nürnberger klokkestøberen Hans (1.) Blev sandsynligvis handelsmand og giftede sig i 1463 med Elisabeth Wolf. De fik to børn, en søn Conrad (2.) og en datter Anna.

Conrad (2.) var sandsynligvis også købmand og rejste fra Nürnberg til Regensburg. I 1503 giftede han sig der med Anna, datter af Hieronymus Portner og dennes kone Ursula, født Notscherf. Portnerfamilien var en af Regensburgs førende familier og Conrad må have været en meget anset mand, når han kunne fri til datteren i dette hus. Han døde allerede i 1506. Hans kone fulgte ham først i døden i 1537. Indskriften i hendes gravsten i Regensburger Domkreuzgang lyder: "Anno 1537 Sontags an Herrn-Vastnacht starb die erberg frau Anna Glockengiesserin ds Hieronymus Partners Tochter."

Ægteparret havde to sønner. Wolf der rejste til Ulm og sandsynligvis slog sig ned som handelsmand, blev stamfader til Ulm-Lindauer linien.

Den anden søn, Christoph (1.) blev i Regensburg og bragte det her til stor ære og erhverv.

Han blev født i 1504. Man kender ikke noget til hans udviklingshistorie. Som det var skik og brug hos de fornemme familier dengang må han have gået i højere skoler. Måske var han jurist. Den 5. februar 1526 giftede han sig med Ursula, datter af Regensburger borgeren Stephan Ungelter og dennes kone, der var født Pryler. Ungelter var først i 1502 flyttet fra Ulm, hvor hans familie tilhørte patricierne, til Regensburg og blevet borger der (Regensburger Bürgerbuch bl.14). Hans svigersøn erhvervede efter giftermålet borgerrettighederne. Den 15. november 1526 er indførelsen: ”Pfinztag nach Martini Christoph Glockengiesser Bürger.” (Regensburger Bürgerbuch bl. 39).

Christoph Glockengiesser „drev intet erhverv, men levede af sine penge” skriver familiekronikeskriveren. Christoph var altså under ingen omstændigheder klokkestøber, som den pågældende litteratur påstår og som hele tiden bliver angivet. Der er for øvrigt også tale om en Regensburger klokkestøber ved navn Sebastian Glockengiesser. Efter ham er der intet spor at finde. Kilden, der skulle nævne ham er ikke angivet noget sted, i Glockengiesserfamiliekroniken er han ikke kendt, sandsynligvis har han aldrig eksisteret.

I 1527 tilhørte Christoph allerede ”dem äusseren Rat und dem Hansgericht”. Fra 1528 også ”dem inneren Rat. I 1529 nævner de ældste forhåndenværende afregninger ham om ”das regensburger Rathgeld” (Verh. D. Hist. F Rgsdg. . Opf. Bd. 37 S 23 ff.) Fra en indskrivning i en forseglede bog (1522/30 fra 11.5.1529 og 17.5.1530) fremgår det, at Christoph har ejet et hus i det øverste af Bachgasse. Den første indskrivning lyder: ”Georg Kerbler og hans kone Christina har solgt deres egen bolig og hofhusholdning beliggende ved augustinerklosteret ”am Pach”, beliggende mellem Christoph Glockengiessers og Dr. Paulsen Keyls huse, til Michaelen Schneider og hans hustru og alle deres arvinger for 264 floriner og seks schilling, 1529” . Georg Kerbler, som må være guldsmed Jorg Kerbler, som ved rådsherre Christoph Glockengiessers søn Christophs barnedåb d. 6.5.1529 stod fadder.

En mindetavle i bymuren ved Hl. Kreutz nævnte Christoph og hans kolleger i rådet : I det herrens år 1529 belejrede tyrkerne byen Wien med en stor hær men skød intet. Der blev denne ”Pasty” påbegyndt og i år 1530 afsluttet. På den tid regerede de ærbare og vise herrer ved navn Hanns Portner, Hans Hirsdorfer, Urban Drunkhl, Simon Schwebel, Friedrich Stuchs, Adam Kollner, Hanns Hetzer, Wilhelm Wieland, Wolfgang Stemmer, Hanns Weinzierl, Georg Soller, Ambrosi Amman, Albrecht Altdorfer, Carl Gartner, Georg Waldmaier, Christoph Glockengiesser, alle rådsherrer og Hann Reysolt, byskriver. (Gumpelzhaimer, Regensburg Gesch.II. S.765)

Trods sin unge alder har Christoph Glockengiesser spillet en betydelig rolle i rådet. 1530 tilhørte han sammen med Ambrosius Amman og den retslærde dr. Hiltner den delegation, der skulle repræsentere Regensburg i den berømte Augsburger rigsdag. 1531 kom Christoph i alvorlige vanskeligheder med den kejserlige kvartersoptegner. Regensburger lokalhistorikeren Schuegraf så i 1845 et billede af Christoph, der i mellemtiden er forsvundet, og han giver i sin afhandling ”Opfindelsen af klokken” (Verh. D. hist.ver. f. Rgsbg. U Opf. Bd. 9 s.301) teksten til en af disse opklæbde, trykte sedler videre: ” 1531, lørdag før advent, kom stedets kejserlige furir, tegnede og beskrev alle huse, der hørte til kvarteret. Man forbød ved straf at ingen tegning måtte slettes. Men da Christoph Glockengiesser fra det inderste råd ved brug af sin magt gjorde det, betragtede furiren

det som majestætsfornærmelse og slog hånden af ham. Billedet bar den ærefulde titel: "Dominus Christophus Glockengiesser inclytae libraque S.R.J. Reipubl. Ratispon. Consul Prudentissimus ey ad Comita Augusta Vindel. Anno 1530 celebr. Legatus gravissimus. Natus 1504, denatus 1539" Et kobberstik efter dette portræt befinder sig i Rgensburg Stadtmuseum.

1533 blev Christoph for første gang bykæmner. Fra 1536 har vi et billede der indrammet med rådsmedlemmernes navne og våben viser et rådsmøde, hvor "Sal und freiheitenbuch" bliver afleveret. Også Christoph Glockengiesser er genkendelig og hans våben er i rammen. 1537 og 1538 bliver Christoph for tredje gang igen valgt til bykæmner.

6. oktober 1539 døde han og blev begravet på kirkegården St. Emmeram. Mange år senere satte hans søn en værdig gravsten på graven. Denne befinder sig nu i gården på det forhenværende kloster Prüfening. Den viser den afdøde med kone, to sønner og tre døtre knælende foran en korsfæstelsesgruppe. Indskriften lyder: "Her ligger den ærbare og vise hr. Christoph Glockengiesser begravet, død den 6. oktober 1539, hensovet i den salige tro på Kristus og den glædelige opstandelse. Amen.

Epitafiets våbenskjold er desværre meget beskadiget. Man kan til nød genkende Glockengiesser og Ungelter våbenskjoldene. Ved siden af den knælende søn Christoph (2.) er der anbragt et våbenskjold. Det delte skjold viser i højre halvdel, svagt genkendeligt, Glockengiesservåbnet. Den venstre halvdel er delt, mere kan man ikke se. Familiekrønikeskriveren angiver at det er sønnens to koners våbenskjold, der har været her. Den ene Catharina Beham og den anden Barbara Degir. 1569 blev Glockengiesservåbnet forbedret, hvilket ikke er synligt på gravstenen. Den må altså være lavet mellem 1566 og 1569, ca. 27 år efter bykæmnerens død.

Enken Ursula Glockengiesser, født Ungelter, flyttede i 1540 til Nürnberg og giftede sig, som tidligere nævnt, med sin afdøde mands fætter, Nürnberger klokkestøber Hans (2.) Glockengiesser. Hun tog sønnen Christoph (2.) med sig ind i det andet ægteskab. Om kæmnerens øvrige børn, der er med på epitafiet, ved krønikeskriveren intet. De er sandsynligvis døde i en ung alder.

Christoph (2.) Glockengiesser, født d. 6.5.1529 i Regensburg, efterfulgte sin stedfader, efter han af ham lærte kunsten at støbe kanoner og klokker, på Nürnberger værkstedet. Han var en succesfuld klokkestøber og handelsmand. Hans klokker kom helt til Thüringen og Böhmen.

13. august 1556 giftede han sig med Catharina Beham, der døde 20. juli 1564. Deres fire børn døde kort efter fødselen. I sit andet ægteskab, som Christoph indgik d. 15.1.1566 med Barbara Deghier i Nürnberg, fik han ti børn. Af dem døde en søn kort efter fødselen og to døtre døde unge og ugifte.

Christoph (2.) Glockengiesser ændrede sit navn til Christoph Rosenhardt kaldt Glockengiesser. Familiekrønikeskriveren begrunder det med, at der i Nürnberg (tilsyneladende forbigående) var en driftig klokkestøber mere, som kaldte sig Glockengiesser. Men det vigtigste har sandsynligvis været ønsket om at fremstille det som om man nedstammede fra den gamle Nürnberger familie, eftersom to generationer af direkte forfædre ikke havde boet i Nürnberg. På en ansøgning i denne sammenhæng bevilger kejser Maximilian i 1569 en våbenskjoldsforbedring, hvorved elementer fra det gamle Rosenhardt skjold bliver tilføjet Glockengiesserskjoldet. Våbenskjoldet blev delt i fire felter og fik for oven til højre og nederst til venstre to sølvroser på rød baggrund og røde roser på sølv baggrund, mens der øverst til venstre og nederst til højre var Glockengiesser våbnet, den gyldne spærre med to stjerner over og en klokke nedenunder. På hjelmprydelsen var den højre vinge erstattet af et rødt overflødhorn, ledsaget af to over hinanden stående roser, en sølvrose øverst og en rød nedenunder. Den højre del af hjelmprydelsen var rød/sølv, den venstre forblev sort/guld. (Mittlg. d.Österr. Staatsarchivs Wien).

Christophs (2.) ældste søn hedder også Christoph (3.) Rosenhardt kaldet Glockengiesser, lærte faderens håndværk og førte støberiet videre i samme omfang som faderen. Talrige klokker er beviseligt lavet af ham. Han blev født 12.11.1566 og har været gift tre gange: 14.4.1587 gift med Margarethe Schenk, 1597 gift med Martha Schwender, datter af en konditor, 6.10.1628 gift med Dorothea, født Püffler og enke efter Barth. Klüpfer. I de to første ægteskaber fik Christoph ti børn, hvoraf de fem døde helt unge. Hans to sønner fra det andet ægteskab, Johannes (3.), født 1611 og død 1654, og Anton, født 1614 og død 1631, lærte sig andre erhverv. Klokkestøberiet blev fra nu af ikke drevet mere i familien.

Den 13.9.1630 døde Christoph(3.) Rosenhardt kaldet Glockengiesser og blev begravet under Glockengiesserstenen på St. Rochus kirkegård. Han har efterladt sig en lille historie fra sine forfædre, som blev videreført og suppleret af hans datter Margaretha, gift Arnschwanger. Den egentlige familiekrønikeskriver, Christoph (4.) henviser lejlighedsvis til manuskriptet, der i dag befinder sig i Bayer. Staatsarchiv Nürnberg. Det bærer anmærkningen.: Dette er min kære forfader, som boede i Nürnberg, Christoph Glockengiessers egenhændige skrift. Nov.1671 Paulus Rosenhardt kaldet Glockengiesser af Glockenhofen, med.dr. i Nürnberg.

Christoph (2.) og Barbaras (født Deghier) søn nr. 2, Conrad (3.) blev født eller døbt d. 6.9.1574. Han giftede sig d. 18.4.1598 med Barbara, datter af Nürnberger jernhandleren Leonhard Spörl. Ægteparret fik tre sønner, Christoph (4.), Conrad (4.) og Johannes (4.) og tre døtre. Conrad (3.) døde d. 23.11.1613 og blev begravet i Röthenbach ved Feucht.

Hans ældste søn Christoph (4.) født eller døbt d. 2.9.1601 beskæftigede sig med jern- og kobberhandel. Han har også lavet indgående generalogisk forskning og han blev familiekrønikeskriveren. Han beklager sig bittert over, at han hos sine fætre, især hos Johannes (3.) har fundet meget lidt forståelse for dette arbejde og at denne ikke sammen med ham vil ulejlige adelen og heller ikke dække nogen udgifter. Så han har kun modtaget dette til sig selv og sin broder

Conrad (4.). Kejser Ferdinand III. Tildeler d.15.11.1650 brødrene prædikaten ”von Glockenhofen” efter landstedet ”Glockenhof” ved Nürnberg, der havde været i familiens eje i 150 år. I den anledning er våbnet tilsyneladende blevet forbedret yderligere med et hjerteformet skilt med en gylden klokke på blå baggrund og på hjelmen en guldkrone.

Glockenhof radering fra 1788

Besiddelsen hed oprindeligt øvre Galgenhof. På grund af det afskyelige navn ansøgte Christoph (2.) Glockengiesser i 1592 Nürnberger Rat om lov til at kalde godset for Glockenhof. Trods rådets nedslående beslutning satte den nye benævnelse sig alligevel igennem. (F. Schnelbögl in : Mitt. Der Altnbger. Landschaft, 6 Jg/1957, s. 59)

Christoph (4.) har åbenbart gjort meget for forbindelsen og sammenholdet imellem familiemedlemmerne. Han har også besøgt sin fjerneste fætter Johannes Glockengiesser i Lindau og skriver, at et vrímlede med børn hos ham og at familie Glockengiessers blomstring og trivsel havde de bedste udsigter. For Ulm-Lindauer linien er det også rigtigt, for de har bestået frem til 1. verdenskrig, i hvert fald. Derimod er Nürnberger linien allerede uddød i tredje generation.

I Nördlingen var der også en familie med navnet Glockengiesser, der i nogle generationer drev klokkestøberi. De kan dokumenteres fra 1404 til 1524. Det vides ikke om der er familieband mellem dem fra Nördlingen og dem fra Nürnberg. Det ved krønikeskriveren heller ikke.

Navnet Glockengiesser forekommer også andre steder. Familienavnet er ofte opstået ud fra stillingsbetegnelsen så disse Glockengiessere kan sikkert ikke føres tilbage til en fælles stamlinie. Men muligheden er der, når byerne ligger så tæt som Nördlingen og Nürnberg. Familien Glockengiessers historie fortjener en mere intensiv forskning, en det her har været muligt. Dens medlemmer har klaret sig særdeles udmærket, ikke kun som håndværkere men også som akademikere og handelsfolk. Det vil uden tvivl være kulturhistorisk interessant at finde ud af mere om dem. Må denne lille afhandling være oplæg til dette.